

Prenumerata

W Lwowie:
rocznie 14 zł. 40 ct.
kwartalnie 3 zł. 60 ct.
miesięcznie 1 zł. 20 ct.
półmiesięcznie 60 ct.
Za adnotowanie do domu
miesięcznie 20 ct.

NA PROWINCJI:
rocznie 19 zł. 20 ct. pół-
rocznie 9 zł. 60 ct. kwar-
talnie 4 zł. 80 ct. mie-
sięcznie 1 zł. 60 ct. za
pół miesiąca 80 ct.

ZA GRANICĄ:
Dopłaca się miesięcznie
1 zł. do cen miejscow-
ych.

Prenumeratę przy-
jmuje się tylko od 1.
15. każdego miesiąca.
Numer kosztuje 6 ct.

KURJER LWOWSKI

wychodzi codziennie także w Niedziele i Święta o godzinie 8. rano.

Biurow Redakcji przy ulicy Koparnika l. 9. (urząd telegraficzny)

Administracja i Ekspedycja przy ulicy Akademickiej l. 3.

Dziś: Piusa pap.

Wtorek: Jana w Oleju.
Środa: Domiceli.

Czwartek: Stanisława.
Piątek: Grzegorza.
Sobota: Izydora oracza.
Niedziela: Beatryczy.

Kalendarz myśliwski: Wolno polować tylko na cietrzewie.

Wschód słońca o 4 g. 43 min
Zachód słońca o 7 g. 13 min.
Długość dnia 13 godz. 49 min
Barometr idzie w górę.

Ogłoszenia.

Od ogłoszeń wiersza petylowego pięciolamowego 6 ct.

Reklamy w rubryce „Nadesłane” 20 ct. od wiersza.

Jedno ogłoszenie drobne do 6 wierszy 20 ct.

Dołączenia do Kurjera (Prospekta, cyrkularza etc.) przyjmują się za cenę 1 zł. od 100 egz. dla zamiejscowych a 50 ct. od 100 egz. dla miejscowych prenumeratorów.

Rekopisów Redakcja nie zwraca.
Listy reklamacyjne nieopieczętowane niepodlegają opłacie.

Nowa klęska ludowa.

Przed dwoma tygodniami doniósł nam szan. korespondent z Bóbrki, że w powiecie tamtejszym władza skarbowa zaczęła nagle egzekwować kary stęplowe i fiskalne w ogólnej sumie około 67.000 zł. Wskutek podania tej wiadomości donoszą nam z kilku powiatów, że urzędy podatkowe zasypały w ostatnich czasach szczególnie ludność wiejską i małomiasteczkową mnóstwem wezwań płatniczych i nakazów egzekucyjnych za „Befundy“, kary stęplowe i zaległe t. z. prawne należności skarbowe. Zaległości te datują się ryczałtowo od 15 lat. Ludność znajdująca się zazwyczaj na przednówku i bez tego w krytycznym położeniu jest tem bardziej zaniepokojoną, iż ta nowa klęska spada nie spodziewanie i w tak niedogodnej porze, a nadto z powodu, iż najczęściej nie wie, za co ma płacić, albowiem nakaz zapłaty opiewa tak lakonicznie, iż nawet człowiek z ustawami obeznany nie może być z niego mądry. Dotknięci tą plagą udają się to do sędziego, to do notariusza po radę, a gdy ci nie mogą im nic poradzić, obiegają urzędy podatkowe z prośbami o wyjaśnienie. Są to po większej części grzywny za niedostateczne do protokołów lub podań sądowych stęple. Bardzo wielu twierdzi stanowczo, iż odnośny stempel dostarczyli do tak pisarza sądowego, nie są więc winni iż go braknie i dlatego czują się bardzo pokrzywdzonymi. A jednakże nie ma dla nich żadnej rady, bo naprzód częstokroć nie ma już tego pisarza przy sądzie i jak nikt nie wiedział skąd przyszedł, tak też nikt nie wie, gdzie się podział, a następnie, chociażby pisarz i był jeszcze, to o dowód przeciw niemu jest bardzo trudno, gdy przecież do wręczania stempla nikt nie wolał świadków, a dochodzenie krzywdy kosztowałoby niezawodnie więcej, aniżeli wynosi nałożona kara. Nie ma więc rady — trzeba płacić i to prędko, bo za każdy dzień zwłoki przyrasta przybytek. Ale zkad wzięść pieniędzy na przednówku? Trzeba się udać do lichwiarzy, którzy pomimo ustawy przeciw lichwie zaczynają znów coraz więcej się krzątać pod zmienionym tytułem.

Podnosimy ten fakt dlatego, iż oprócz nieporadności ciemnego ludu i nieuczciwości niektórych pisarzy sądowych są tu i inni winowajcy.

Naprzód przełożeni sądów winni więcej baczyć na tę dla nich drobną ale dla ubogiego interesenta dotkliwą sprawę i nie powinni odbiór stempli pozostawiać bez kontroli ludziom bez przyszłości a bardzo często wątpliwej przeszłości. Własny interes przełożonych sądu winien ich skłonić do większej bacności w tym względzie, bo znamy nie jeden wypadek, iż przełożony sądu musiał znacznieszą zapłacić kwotę za zaginione stęple. Ale jeżeli przełożeni sądu płacą w takim razie poczęści także za swoją nieuwagę, to jak może strona odpowiadać za to, co przed kilku laty stało się w sądzie ze stemplem? Dlatego słuszną byłoby rzeczą, ażeby dla stron zachodziła w tym względzie, pewna preskrypcja; strona bowiem nie ma możliwości kontrolowania, co się dzieje z danym przez nią stemplem.

Następnie niewłaściwym jest ze strony władz skarbowych tak spóźnione upomnienie się o należność skarbową, po upływie bowiem kilku lub kilkunastu lat staje się dla strony zbyt trudnym

a często wprost niemożliwym wykazanie, iż swojej powinności względem skarbu państwa zadość uczyniła i że nałożona grzywna jest niesłuszną. W końcu winne władze skarbowe w wezwaniach płatniczych i nakazach egzekucyjnych dokładnie nadmienić, o jaką należytość chodzi, bo w takim razie łatwiej rzecz się wyjaśni i strona będzie mogła się bronić, gdy tymczasem przy obecnych lakonicznych stylizacjach wyjaśnienie i obrona są prawie niemożliwe.

Krajowa komisja przemysłowa.

Podaliśmy już telegram z Wiednia, że rząd zatwierdził uchwałę sejmu galicyjskiego o ustanowienie krajowej komisji przemysłowej — wbrew odmownej uchwale dotyczącej państwowej komisji. Sprawę tę załatwił p. minister oświecenia bardzo szczęśliwie, bo po prostu przyjął tylko do wiadomości „zamierzone — tak opiewa autentyczne określenie rzeczy — przez sejm krajowy utworzenie komisji krajowej dla spraw przemysłu domowego i rękodzielniczego, a to w miejsce dawniejszej kuratorji dla spraw przemysłu domowego i drobnego, której zadaniem będzie staranie o rozwój nauki przemysłowej.“ To „przyjęcie do wiadomości“ salwuje zupełnie nieskrepowaną dotąd żądną ustawą państwową swobodę Sejmu i Wydziału krajowego w organizowaniu własnymi funduszami szkół fachowych na polu przemysłowym, a swoją drogą stanowi oficjalne uznanie komisji, jako instytucji działającej za wiedzą, więc niejako i pod powagą państwa. Trudności zasadnicze, które podniosła centralna komisja, ominął p. minister oświecenia także w bardzo szczęśliwy sposób: „W przypuszczeniu — oto dalszy ustęp reskryptu — że działalność tej instytucji (t. j. komisji krajowej) nie naruszy w żadnym kierunku kompetencji komisji centralnej dla spraw nauki przemysłowej, ustanowionej najwyższym postanowieniem cesarskim z dnia 30. lipca 1881, ministerstwo w wypadkach, w których zasięgnięciu szczegółowych wyjaśnień o stosunkach galicyjskiego przemysłu okaże się pożądanym, odnosić się będzie z odpowiedniami zapytaniami za pośrednictwem Namiestnictwa do komisji krajowej, względnie do marszałka krajowego, jako jej przewodniczącego. Również będzie mogła komisja krajowa przedkładać rządowi za pośrednictwem namiestnictwa specjalne życzenia i wnioski odnoszące się do krajowej nauki przemysłowej.“ W tem określeniu kompetencji, jakie podaje reskrypt rządowy, przebiega nawet niezwykła zresztą a życzliwa delikatność. Zamiast bowiem powiedzieć wprost, że tego lub owego komisji krajowej czynić nie wolno, bo to wchodzi w kolizję z atrybucjami komisji centralnej, ministerstwo ogranicza się do delikatnego „przypuszczenia“, że kolizja taka wcale nie powstanie.

Wybory do Rad powiatowych.

Grybów, 3 maja. Z gmin wiejskich wybrali włośc. 12 włośc., z miast zaś ks. Watulewicz Antoniego, Dra Goldhabera Adolfa, Fr. Zopotha aptekarza, Klemensiewicz Edmunda, notariusza, Kasztelewicza Jakóba i Ormiańskiego Wincentego, mieszczanina.

Rawa Ruska, 2go maja. Z grupy gmin wiejskich wybrano sześciu włośc. i sześciu księży obrządku gr. kat. Z miast: ks. Feliks Tarczyński, proboszcz łań. z Magierowa. Dr. Ludwik Lisiński, lekarz powiatowy, Adolf Walter c. k. sędzia powiatowy z Rawy, Jan Komarnicki c. k. sędzia powiatowy z Uhnowa, Feliks Biliński, właściciel Hutki Obedyńskiej. Chaim Goldberg, dzierżawca z Rawy.

Chrzanów, 2go maja. Z grupy miast wybrani: ks. Władysław Głębocki, proboszcz Chrzanowski, dr. Pawlas lekarz pow., Berisz Lewi i Abraham Werner, obywatele z Chrzanowa.

Wadowice, 2go maja. Z gminy miast wybrani: burmistrz tutejszy Brosig, adwokat dr. Iwański, notariusz Wilczyński, burmistrz z Andrychowa Gajczak i Grychowski z Zatora.

Sokal, 2go maja. Z grupy wiejskich na 226 głoszących wybrani: ks. gr. kat. Mikołaj Rozdzielski, włościanin Ant. Maluca, włośc. Iwan Hawrona, włośc. Stefan Horbaj, ks. gr. kat. Emil Lewicki, a dalej p. Stan. Polanowski, Antoni Sierko wójt, ks. Platon Paślawski z Belza, włośc. Symeon Wodonos, włośc. Hawr. Kwaśnica, włośc. Paweł Lewicki i Marcin Baszuk. Wybór pomyślny.

KRONIKA.

Personalia. Ks. biskup Krasieński wyjechał przedwczoraj z Krakowa do Rzymu. — Marszałek Zybliekiewicz powrócił w sobotę wieczór do Lwowa. — Pan Liberat Zajączkowski, słaby od dłuższego czasu, wyjechał do kąpiel celem poratowania zdrowia. Redakcję *Szuczka* objął pan Arkadiusz Kleczewski, członek redakcji *Gazety Narodowej*. — Smutna, jak pisze *Gazeta Toruńska*, nad wszelki wyraz dochodzi nas wiadomość, pan Teodor Dominirski, nestor naszego obywatelstwa, nasz przewodnik niezgłodzony a światły i czujny, rażony paralizem. W późnym wieku pacjenta, który 79 rok życia liczy, niebezpieczne to i bolesną napawą obawą. Przytomność odbiegła porażonego i tylko regularny oddech i normalna zresztą temperatura ciała świadczą o niezagaszonym życiu. — Profesorowie uniwersytetu warszawskiego, doktorowie medycyny: Tyrchowski i Kryszka, z powodu wyśłużenia lat zwolnionymi zostają od dotychczasowych obowiązków. — Cesarzowa Marja Anna, wdowa po ces. Ferdynandzie przebyła szczęśliwie ciężką operację, wykonaną przez praskiego profesora chirurgji Gussenbauera, wyzdrowienie jednak rany z powodu słabego stanu sił i wieku podeszłego (81 lat) jest niepewne. — Wiadomości o przejściu Iwana Naumowicza na prawosławie zaprzecza *Nowy Prołom*, dodając, że oczekuje on ciągle jeszcze rezolucji na swoją apelację do Rzymu. *Dito* zaś twierdzi, że przyjął szyzmę.

Ks. Karol Jabłonowski, kurator fundacji skarbowej przybył wczoraj wieczorem do Lwowa: W toku dnia odbywał konferencję z Köveszem, i jak słychać zdecydował się podpisać jego dysmisję.

Pogrzeb śp. Antoniego Kaczkowskiego, doktora homeopaty, o którego śmierci donieśliśmy w numerze wczorajszym, odbędzie się dzisiaj, w poniedziałek o godz. 5 popołudniu z domu przy ul. Ormiańskiej l. 27 do grobowca familijnego na cmentarzu lyczakowski.

Z życia towarzyskiego.

W San Remo przepędzili tej zimy, jak nam dono-

Szwindel wiedeński. Jeszcze w czasie feryj wielkanocnych Rady państwa pojawił się w dziennikach wiedeńskich inserat, donoszący, że z powodu wyjazdu z Wiednia hr. Wojciecha Dzieduszyckiego, posła do Rady państwa, całe umeblowanie jego mieszkania w pierwszym obwodzie, Domgasse 9, jest do sprzedania przez licytację. Ogłoszenie to acz skromne, nie pozbawione sensacji, dostarczyło materiału do plotki, że wspomniany poseł opuszcza stale Radę państwa. Obecnie dopiero sprawa wyjaśniła się zupełnie. Hr. Wojciech Dzieduszycki nie był właścicielem umeblowania, lecz najął je od agenta Taubera i Pinkasa Krona, handlarza mebli. Skoro mieszkanie opuścił i meble wynajmującym oddał, użyli oni nazwiska posła jako przynęty, sądząc, że przez to i pewnie i drożej meble uda im się sprzedać. Hr. Wojciech Dzieduszycki, przeczytawszy ogłoszenie, wniósł skargę do komisariatu policji o nieprawne powoływanie się na jego nazwisko, w skutek czego spekulantom zostało zakazane dalsze zamieszczanie tego anonsu w dziennikach.

W Toporowie pożar, o którym donieśliśmy natchmiast, zniszczył około 50 domów i pozbawił 60 rodzin schronienia.

Miehał Costa, znakomity muzyk, kompozytor oper „Malek Adel“ i „Don Carlota“, tudzież sławnych oratorjów „Eli“ i „Naaman“ zmarł 29 zm. w Brighton. Cost. przybył 1832 r. do Londynu i był kapelmistrzem w Haymarket-Theater, następnie kierownikiem tow. filharmonicznego a w końcu kapelmistrzem opery włoskiej w Coventgarden.

Wiedeń 3 maja. Arcyksiążę Albrecht zostawał wczoraj w groźnym niebezpieczeństwie. Po półgodzinnym odwieźnięciu w hr. Kalnoky'ego o godzinie 2 po południu, zaledwie wsiadł arcyksiążę do powozu i konie ruszyły, tuż na Ballplatzu złamała się tylna oś u wozu i koło odleciało daleko; stangret spadł z kozła a konie powlekły powóz 50 kroków dalej; strzelec trzymał się oboma ramiionami kozła, nie mógł jednak chwycić za lejce; w tem rzucili się stangreci ks. Reussa i Kalnoky'go na przeciw koniom spłoszonym, schwycili je i powstrzymali. Arcyksiążę Albrecht nie doznał żadnego uszkodzenia, stangret jednak doznał silnej kontuzji.

Porucznik Artur Kanczucki z 15 pułku (tarnopolskiego) piechoty odebrał sobie dnia 2go b. m. przedpołudniem życie wystrzałem w głowę będąc na warcie u dworu cesarskiego w Laksenburgu. Ciało odwiezione do szpitala garnizonowego w Wiedniu.

Humorystka amerykańska. W Milwaukee wchodzi jakaś panna do sali koncertowej i gubi jedną z swoich pięknych brwi. Kawaler, który jej towarzyszył, ujrzawszy brew na posadzce, zemdlał ze wstydu, mniemał bowiem, iż to... jego wąsik.

Wiadomości polityczne.

Lwów, 4. kwietnia. Na wiec ruski zgromadziło się przynajmniej 500 osób wszelkich stanów w wielkiej sali „Narodnego Domu“. W pierwszych rzędach pomieszczono włościan i kobiety. Młodzieży mnóstwo. Wobecności radcy Marynowskiego i komisarza Sobolaka zagał zgromadzenie prof. Romańczuk. Przewodniczącym wybrano przez aklamację dr. Jana Dobrzańskiego, który do prowadzenia pióra powołał pp. Horbaczewskiego i Jawdyka. Sprawę Jezuicko-bazylijską referował dr. Korol bardzo jasno i wyraźnie.

Po nim przemawiali przedmieszczanin Kisiel i prof. Wachnianin, ostrzegając przed niestosownością drażnienia uczuć narodu ruskiego. Zgromadzenie aklamacjami przyjmowało każde dosadniejsze twierdzenie i uchwaliło w końcu rezolucję, którąśmy wczoraj podali — jednogłośnie, wybierając do deputacji pp. Dymeta Michała i dra Emila Ogonowskiego, którzy wraz z posłami ruskimi w Wiedniu mają przedstawić rzecz ministerstwu i nuncjaturze, a w razie potrzeby cesarzowi.

Wiedeń 4 maja. W poniedziałek rozdane zostanie sprawozdanie komisji przemysłowej o 6. rozdziale regulaminu przemysłowego. W debacie ogólnej weźmie udział dep. Adamek. Na rozprawę w plenum będzie potrzeba co najmniej 5 posiedzeń.

Przy pierwszym czytaniu przedłożenia o kolei północnej zabrał po dr. Mengerze głos dep. Schönerer i wyraziwszy zdziwienie, że przy tak ważnej sprawie mileżą przedstawiciele obu stron-

nictw zarzucił Mengerowi, że on w mowie swej niewypowiedział zapatrywania swego i zapatrywania partji, i skonstatował tylko, że odzywają się głosy za projektem rządowym. Przedmowa mój, powiada Schönerer, wspominał o stosunkach prawnych. Co do mnie wiem tylko tyle, że przywilej Rotszylda kończy się 4 marca 1886 i że w tym dniu rząd i państwo uwolnione zostaną od zmory. Według mego zdania tylko upaństwowienie kolei może zadość uczynić życzeniom i skargom ludności w tej sprawie.

Faktem jest, że konsorajum kolei północnej wyyskiwało państwo i ludność systematycznie i nikt nie jest dzisiaj za udzieleniem koncesji oprócz Rotszylda, ministerstwa i wielu deputowanych z obu stron Izby. Cała ludność jest jednak temu przeciwna. Czas już, abyśmy wystąpili przeciw potędze międzynarodowego kapitału.

Dalej wychwalał mowca Bismarka, który miał pierwszy odwagę oprzeć się wyyskiwaniu ludności i przedstawia jaskrawo, iż to, co rząd może w roku 1886 otrzymać za darmo albo za spłatą wartości, chce on dopiero za lat 20 kupić ze zwrotem dywidendy.

Następnie mowca wspominał o petycjach licznych, proszących o upaństwowienie kolei i czytał mnóstwo miejsc, z których petycje takie otrzymał. Prezydent przerwał mu prosząc, aby spis ten dał stenografom, bo regulamin nie pozwala na odczytywanie dokumentów. Schönerer odpowiada na to, że czyta spis na wyraźne życzenie gmin, reprezentujących miliony, co Izba przyjmuje śmiechem. Schönerer: Ah, ja powiem panu gdzie pan należysz, panie deputowany z Bukowiny, panie Wagnerze. Jeżeli tyśięce obywateli petycjonuje, to ten, który się śmieje przytem jest chyba ograniczonym błaznem (Bengel). Czy mam czytać dalej czy nie? Prezydent (dzwoni) Nikt panu głosu odbierać nie chce, ale lepiej by było oddać ten spis stenografom; Schönerer: Proszę mi pozwolić czytać, albo zapytać o to Izbę. Prezydent. Ale panowie i tak nie słuchają. Schönerer. Jeżeli mnie stareją płuca, to panom mogą wystarczyć uszy.

Rozpoczyna się dalsze czytanie; przypomina liczne zebrania w tej sprawie na prowincji i kończy mowę temi słowy: „Przekleństwo ludów spadnie na tych, co nie obstają za prawem, państwem i ludem, ale przeciwnie bronią kapitału międzynarodowego, żydostwa i bezgranicznego wyyskiwania. Ja oświadczam tu otwarcie, że każdy z występujących przeciw upaństwowieniu kolei północnej, staje się świadomie lub nieświadomie zdrajcą państwa i kraju!“

Budapeszt 2. maja. *Budap. Corr.* donosi: W skutek wybuchu cholery w Kalkucie zarządził rząd węg. 5 dniową kwarantannę dla okrętów z Indyj w porcie Rjeki i na wybrzeżu.

Madryt 3 maja. Odkryto tu spis, który miał na celu zniszczenie komunikacji telegraficznych i kolejowych. Pomimo odkrycia spisku, przerwano kilka linii telegraficznych i zburzono most na kolei z Barcelony do Francji.

Berlin 3. maja. Cesarz chce 12 wyjechać do Wiesbadenu. Podróż do Ems została na razie zaniechana.

Reichstag odroczył się do czwartku. Na porządku dziennym tego posiedzenia jest ustawa o socjalistach. Jest pewnem, że prawie połowa centrum i 14 do 25 postępców głosować będą za ustawą, ale do większości brakuje jeszcze z 15 głosów. Mimo to sądzą, że ustawa przejdzie.

Stambuł 3 maja. Porta zdecydowała się za poradą swych doradców prawnych i na podstawie deklaracji lorda Dufferina, niewystępować przeciw układowi handlowemu Egiptu z Grecją.

Petersburg 3 maja. *Prawitielstwiennyj Wiestnik* ogłasza obszerny, wzmiankowany już u nas komunikat o zawieszeniu dziennika Krajewskiego, *Otieczestwiennyja Zapiski*, w którym podejrzewa redakcję o stosunki z partją rewolucyjną.

Oczekują tu przybycia radcy stanu Staala, mianowanego ambasadorem w Londynie, który ze względu na ewentualną konferencję ma po otrzymaniu instrukcyj spieszyć na miejsce.

Dzieło znanego pisarza Gradowskiego o Skobelewiew wywołało w stolicy wielkie zainteresowanie. Gradowski zauważa w przedmowie, że jest to może zawcześnie mówić dziś otwarcie o człowieku, który był formalnym bożkiem Rosji, uważa jednak za obowiązek, ludowi i ojczyźnie wypowie-

dziec trzeźwe słowo. Nimbus, otaczający Skobelewa, niknie pod krytycznym piórem Gradowskiego, a genjusz wojenny i patrijotyzm bohatera z pod Plewny i Geok-Tepe w wątpliwem bardzo występuje często światło.

Telegramy „Kurjera Lwowskiego“.

(J) **Wiedeń 4 maja.** Komitety klubów hobentwartowskiego i czeskiego oświadczyły się przeciwko układowi z koleją północną.

(J) **Wiedeń 4 maja.** Na miejsce zmarłego posła czeskiego Urbanka nowy wybór został rozpisany z terminem w dniu 7 czerwca.

Wiedeń, 4. kwietnia. Obchód rocznicy konstytucji 3. maja w stowarzyszeniu „Ognisko“ odbył się bardzo świetnie. Sala „Ehrbara“ była przepełniona uczestnikami. Mowa końcowa posła Madejskiego pełna uczuć patrijotycznych wywarła potężne wrażenie na słuchaczach. Reprezentacje stowarzyzeń akademickich „Siez“, „Zwomimir“ i „Spolek“ przyjęto z uniesieniem.

Berlin 4 maja. Na zarzut gubernatora Kochanowa, że poprzednik jego jen. Todleben na gubernatorstwie w Wilnie mało rozwinął działalności rusyfikatorskiej, zaremonstrował jen. Todleben do Petersburga. Wszyscy ciekawi są, co odpowie na to Tołstoj.

Gospodarstwo przemysł i handel.

Bank rolniozy we Lwowie dnia 3go maja 1884. Ceny a 100 kilo loco Lwów. Pszenica czerwona 9'50—10'25, żółta 9'25—10'—, żyto gotowe 7'50—8'25, owies do nasienia 7'25—8'50, obrocny 7'—8'—, jęczmień browarny 7'25—8'25, obrocny 6'50—7'25, rzepak 13—14, groch do gotowania 8—11'50, pastewny 5'50—6'80, wyka do nas. 6'75—8'—, obrocna 5'40—6'—, bobik 6'50—7'—, hreczka 7'50—8'50, konicz. czerwona 35—55, biała ——, szwedzka 90— ——, spirytus za 10.000 lt. pret. zł. 33'— ——33.50.

Dyspozycja obiadowa.

na wtorek 5 Maja 1884.

Obiad droższy: Zupa cytrynowa z ryżem. Naleśniki z móżdżkami. Zrazy z chrzanem z kartoflami przy-smażanemi. Cielęca pieczeń z sałata z śmietaną.

Obiad tańsz: Rosół z kaszą zacieraną. Sztuka mięsa z sosem ogórkowym. Pasztet z różnych mięs w kruchem cieście lub Pierozki z mięsem.

Teatr hr. Skarbka.

w poniedziałek dnia 4. Maja 1884.

KONCERT

Alfrnda Grünfelda pianisty i Henryka Grünfelda wiolonczelisty.

Gwaku! on ma bzika

komedia w jednym akcie Adolfa Abrahamowicza.

Początek o godz. 7 wieczór.

Nadesłane.

5% i 6%

Listy dłużne zakładu kredytowego włościańskiego

uajtaniej w kantorze wymiany

SOKAL i LILLEN.

